

СУДИЛИЩЕ

Так назвав безпрецедентний судовий процес, який щойно розпочався у Жовтневому районному суді Кривого Рогу, лідер Незалежної профспілки гірників України Михайло Волинець. Точніше, почалося відразу 417 судових розглядів, оскільки керівництво тутешнього Криворізького залізничного комбінату подало позови відразу до 417 гірників своїх чотирьох шахт, усіх до одного з тих, котрі провели недавно безпрецедентний підземний страйк, домагаючись людського ставлення до себе та гідної оплати їхньої нелегкої праці. Тепер же власники залізничних підприємств поставили собі за мету, щоби шахтарі разом і порізно відшкодували збитки, ніби завдані страйком. У світовій історії останніх двох-трьох століть було кілька воістину неймовірно несправедливих судових процесів – судилищ над правдою! – які в підсумку однак кардинально та дуже доречно і доленосно у тій чи іншій державі для того чи іншого народу змінили перебіг і характер суспільно-соціальних процесів. Візьмемо на себе сміливість спрогнозувати, що і криворізький багатосерійний процес, котрий затягнеться, якщо його не зупинити, навіть не на один рік, дуже відчутно дасться взнаки і на долі уже майже тридцять літ як незалежної України. Будемо дуже сподіватися, що взнаки на користь народу. Адже усій олігархічній братві та корумпованій і ненажерливій, наскрізь злочинній і злодійській брехливій «еліті», яка нищить зараз Україну остаточно та з корінням, здає і продає її з потрухами, а народ обертає у народ безправного безземелля і підземелля, давно пора нагадати ту істину, котрою колись Панас Мирний озгадав свій роман «Жіба ревуть воли, як ясла повні».

Детальніше - стор. 4

Верховна Рада України підтримала призначення нинішнього голови Держгеокадастру Романа Леценка міністром аграрної політики та продовольства України. «За» проголосували 242 депутати. Кандидатуру Леценко на посаду глави майбутнього аграрного міністерства запропонував прем'єр-міністр України Денис Шмигаль. Що відомо про Романа Леценка. Роману Леценку 32 роки. Він народився в 1988 році в селі Нагірна Жашиківсько-

Одне з останніх призначень-2020

го району Черкаської області в родині фермерів. Леценко закінчив юридичний факультет Київського національного університету імені Тараса Шевченка, має ступінь доктора філософії в галузі права. З 2007 року працював у компанії OSG Group, обіймав посаду головного юридичного консультанта холдингу, у 2013 році — займався аграрним консалтингом, заснувавши «Український Аграрний центр». З 2013 року викладає в університеті. З жовтня 2019 року до 10 червня 2020 року був уповноваженим президента із земельних питань. 10 червня 2020 року Леценко був призначений головою Держгеокадастру України.

О.Вадатурський: Ось такі ви - «слуги народу». Сором вам!

Генеральний директор компанії «НІБУЛОН» Олексій Вадатурський закликав президента України не підписувати закон «Про внутрішній водний транспорт». Про це засновник і керівник компанії пише на своїй сторінці Facebook.

«Добитися справедливості можна кількома способами: терплячістю, коли ти крок за кроком достукуєшся до причетних людей і переконуєш їх у своїй правоті, або ж скандалом у публічній площині. Я людина терпляча, та й життя навчило, що потрібно інколи достукуватися до кожного і витратити десятки годин у спілкуванні з чиновниками, депутатами, міністрами... Так сталося, що у випадку із законом «Про внутрішній водний транспорт» мова йде і про терплячість, і про справедливість. Терплячість, бо процес розробки, обговорення і прийняття цього закону тривав 10 (!) років, і мені довелося марно витратити на це понад 80 % свого особистого часу, замість того, щоби присвятити його розвитку компанії», – пише він.

Олексій Вадатурський підкреслив, що мова не йде про інтереси компанії «НІБУЛОН», як це подають заангажовані політики, а про справедливість до країни і до українців, бо прийнятий закон «Про внутрішній водний транспорт» призведе до низки негативних наслідків, а саме: екологічної і епідеміологічної загрози, бо закон допускає скидання нечистот (фекалій) у русі суден по всій довжині Дніпра, у тому числі у м. Київ; процвітанню контрабанди пального; безконтрольному добуванням піску на річці Дніпро та всіх внутрішніх водних шляхах; занепаду суднобудівної та інших супутніх галузей економіки;

руйнації національної безпеки України; витісненню з українських рік українського прапору.

«Нагадувати про знищення робочих місць, ненадходження податків і т.п.? Так, суцільне розчарування, сум, жах... Такого цинічного ставлення до України, до нас з вами я ніколи не бачив! Ось такі ви - «слуги народу». Сором вам! Наступним і майже завершальним кроком до набуття цинічності цього доленосного, без перебільшення, закону стане підписання його президентом України. І хоч я уже пройшов усі кола пекла і совість моя чиста, я все ж іще раз публічно і офіційно звертаюся до Вас, пане президенте Володимире Зеленський, з проханням застосувати право вето на закон «Про внутрішній водний транспорт» і врятувати економіку України», – наголосив генеральний директор «НІБУЛОН».

Ціна оренди гектару сільгоспземлі

За винятком значного стрибка між 2015 та 2016 роками, в Україні спостерігаються відносно стабільні середні ціни оренди землі: 3,659 грн за га за останні три роки. Такі дані наводить «Звіт з аграрної політики», підготовлений експертами-аналітиками Василем Квартюком, Томасом Херцфельдом та іншими для Національної асоціації сільськогосподарських дорадчих служб України. Єдині статистично значущі зростання цін на оренду відносно попереднього року спостерігаються у 2016 році на 1,384 грн або на 67.3% у порівнянні з ціною оренди 2015 року та у 2019 на 213 грн (6% зростання відносно ціни оренди 2018 року) для традиційних та онлайн-аукціонів.

«Ми не знайшли значущих зростань між іншими роками. Цікаво відзначити, що для традиційних аукціонів ми спостерігаємо значне (р-значення 0.0000) підвищення орендної плати на 1,159 грн в

період з 2018 по 2019 рік. Однак через зниження на 392 грн середньої ціни оренди для онлайн-аукціонів між 2018 та 2019 роками, яких стало значно більше, середнє зростання цін на оренду для обох типів аукціонів набагато скромніше, ніж зростання лише для традиційних аукціонів.

Згідно з економічною теорією, потенціал використання певної ділянки повинно визначати її економічну вартість.

Таким чином, ділянки в менш сприятливих місцях (наприклад, нижча якість ґрунту, несприятливий рівень і розподіл опадів), а також з обмеженими можливостями використання повинні характеризуватися нижчими цінами на оренду. Це очікування підтверджується результатами аукціонів в Україні. А саме, спостерігається деякі відмінності в цінах на оренду землі з різним цільовим призначенням.

Вартість передплати газети «Фермер Придніпров'я» на 2021-й рік

Щоб отримувати газету з січня 2021 року, поспішіть на поштове відділення до 25 грудня.

На сьогодні вартість передплати (плюс вартість послуг УКРПОШТИ)

місяць - (20+ 6.15) = 26.15 грн.

3 місяці - (60+18.45) = 78.45 грн.

6 місяців - (120+36.90) = 156.90 грн.

12 місяців - (240+73.80) = 313,80 грн.

Передплатний індекс у Каталозі обласних видань 60092.

МЕДАЛЬ ВІД ПУТІНА ЯК ЧОРНА МІТКА

Мало, дуже мало дожило до наших часів учасників минулої Вітчизняної війни, котру нинішнє молоде покоління все наполегливіше закликає сьогодні іменувати винятково Другою світовою. Незабаром у місті Новомосковську на Дніпропетровщині відмічатиме своє 96-річчя один з тих, хто боронив Україну, тодішній Радянський Союз і всю Європу від коричневої фашистської чуми – Василь Панасович Волошко. Йому є що задати і чим пишатися, бо у 20-ть років потрапив на фронт і перебував на ньому до перемоги. І от схвильована дочка Василя Панасовича Любов Василівна розповідає, що ще тижнів зо три тому їй зателефонували з міської ради ветеранів і першим ділом звісно поцікавилися, як живе та почуває себе Василь Волошко? А далі почали їй, дочці ветерана, докоряти: чом же ви не відгукуєтеся і не приходите за нагородою? І повістили, що на честь 75-ліття від Дня Перемоги батька нагородили ювілейною медаллю – її треба забрати і порадувати ветерана. Бо ж якось урочисто та привселюдно через коронавірусну пандемію зробити це не вдається.

Микола ЯСЕНЬ

Якби я знала, говорить тепер дочка, що це за нагорода, нізащо б за нею не пішла. Уявіть собі, жінка досі не показала ні медалі, ні посвідчення до неї батькові. Від боязні, пояснює, що літньому віком і далеко не при відмінному нині здоров'ї Василю Панасовичу ще стане зле. Його всі у родині останнім часом стараються надмірно ні турбувати, ні хвилювати. Бо як чимось прикро вразять, потім довго заспокоюють.

А там, у міській раді ветеранів, - продовжує Любов Василівна, - відразу я не додумалася розкрити книжечку посвідчення, коли ж вдома взяла окуляри та зазірнула у неї, очам своїм не повірила. Зробилося якось гірко та обидно. Хтось як наче наплював у душу. Аж відкинула ті «корочки» геть, немов тримала у руках щось гідке і бридке...

У посвідченні червоним по білому було написано, що Василь Панасович Волошко (далі подаємо на мові оригіналу) «Указом Президента Російської Федерації от 13 июня 2019 года награжден юбилейной медалью «75 лет Победы в Великой Отечественной войне 1941 – 1945 гг.». А нижче чорним і дрібніше значилося: «От имени Президента Российской Федерации медаль вручена» - і підпис якогось Н. Ляшенка. Серія посвідчення А, №0263733. Тобто все чин-чином – радій, ветеран Другої світової, що тебе не забули і вшанували!

Любов Василівна ж розцінила це інакше. Що батька відзнака Президента сусідньої північної держави не

те що не потішить – навпаки, до болю образить і навіть обурить. Бо як зможе зараз сприйняти Василь Панасович несподівану нагороду, «коли йде війна, у якій Росія воює проти нас»? – запитує його дочка. І ні на йоту не сумнівається, що «для батька це буде ганьба і приниження його гідності, і крім злості, нічого іншого не викличе». А вже Василь Панасович, по-перше, належить тут до тих, хто бойові дії на Сході України трактує тільки як агресію Російської Федерації і підступність особисто російського Президента Володимира Путіна. А по-друге, до недавніх пір, поки пенсії вистачало на ліки, він регулярно передавав з неї волонтерам «хай і невеликі, може, суми, але на підтримку української армії», як стверджує Любов Василівна. Прийняти тепер нагороду Путіна, продовжує вона, «це й дозволити зганьбити, посміятися над своїми сокровеними почуттями ветерана-патріота».

Не важко здогадатися, що ця історія і дістала в області розголошу тільки дякуючи дочці Василя Волошка, яка дійсно ніяк не може вгамувати свої емоції. Місцеві ж журналісти виявили інтерес дізнатися, а якої думки в такому випадку у міській раді ветеранів? Може, запитали вони її голову Михайла Горбова, це недоречно та прикра помилка або провокація чи й щось ще і гірше? Як не як, сучасна Новомосковщина в минулому, нагадали, легендарний «курортний», а швидше оздоровчий куток запорізьких козаків з його знаменитим козацьким Свято-Троїцьким собором, який ще у 1775-78 роках звів винятково

з деревини, однак без жодного залізного цвяха народний зодчий Яків Погребняк - то чи не навмисне, мовляв, хтось і задався метою спалювати цей край? Коли місто виникло, то звалось Самарчиком, згодом Самарем і нарешті Новоселицею. А у 1786 році винятково власною наполегливістю назву Новомосковськ нав'язав тодішній намісник краю граф Григорій Потьомкін. То чи не позбиткуватися над теперішніми нащадками хтось також зважився уже хоч би й за те, що тут в час декомунізації ніхто не здогадався повернути місту його давню назву, аби раз і назавжди забути саму московщину?

Отож запитано, у тому числі і дотепних, до лідера міської ради ветеранів набралось чимало. Ми, скажімо, не стрималися і свою версію висунули. У тому дусі, що а чи не помилився ненароком російський Президент Путін адресою, переплутавши дніпропетровський Новомосковськ з Новомосковськом, який у Тульській області? Чи й більше цього – розцінив, що місто з такою назвою, де б воно не було, тим паче в Україні, мусить Російській Федерації кланятися? Так от, зіславшись на карантин, Михайло Горбов відмовився від очної зустрічі. Перемовини відбулися у віддаленому – телефонному – режимі. Першим ділом Михайло Михайлович не зрозумів «гумору». На його переконання сміятися тут то немає над чим. Все серйозно і відповідає дійсності: громадяни України – що правда, то правда! - отримали ювілейні відзнаки від імені Путіна. Медальми Росії «75 лет Победы в Великой Отечественной войне 1941 – 1945 гг.» у Новомосковську нагороджено, і мовляв заслужено, не тільки Василя Волошка, а загалом 15 ветеранів, які так чи інакше теж були учасниками минулої бойні з фашизмом. І цим варто пишатися, а і не обурюватися та не шукати афери, і тим паче не кепкувати. При цій нагоді Михайло Горбов не приховував того, що як ювілейні медалі, так і іменні посвідчення до них міська рада ветеранів України отримала з Харкова. Як вони були переправлені в Україну, як контрабандним способом випадково? Цього Михайло Михайлович не знає і знати не хоче. Та що нагороди передали з Харківської ради ветеранів, не приховав. З міської чи обласної – теж до пуття не відає. А ось що з якоїсь незрозумілою та загадковою, тепер погоджується. Тобто з ради ветеранів, котра ніякого відношення до ради ветеранів війни і праці України ймовірно і не має, оскільки виникла... лише два роки тому. Хоч інші колеги Горбова вагають-

ся: з одного боку Всеукраїнська рада ветеранів була заснована у 1987 році, але з іншого - у грудні позаминулого 2018-го тодішнє Міністерство у справах ветеранів створювало мов свою раду - «з метою проведення фахових консультацій з основних питань діяльності».

Не знаємо, з яких достеменно питань погоджували і погоджують досі діяльність, але ось отримали, що отримали – путінські нагороди. З приводу яких, покладемо руку на серце, конкретно у Новомосковську тлумачення різні. Родина Василя Волошка подала заяву в СБУ з наполяганням неодмінно дати правову і політичну та державницьку оцінку, як речові докази додавши до неї медаль і посвідчення про нагородження від імені таки Президента Російської Федерації. А ми тим часом спробували відшукати бодай ще когось з тих 15 тут нагороджених, аби почути і їхню бачення «пригоди». Скажемо прямо: з цього майже нічого не вийшло. Охочих «бути відвертими» не знаходилось. Хоч від претензій нам довелося й відмовитися: нагороджені ветерани настільки літні віком, що для них спілкування з журналістами дійсно обтяжливе хвилюванням і зайвими для здоров'я переживаннями. Але один викликався висловити свої думки, правда, без права називати його прізвище.

-Дочка Василя Волошка так і не показала батькові медаль? Ну, це її діло, я не беруся засуджувати. Однак скажу, що варто було показати. Дідусеві було б приємно, що хоч хтось згадав про нього. Свої ж в Україні не те що не згадали – знати не хочуть, наче нас уже немає. Нашим повинно бути соромно, що Путін удостоїв нагородами, а вони все одно, що язики свої прикусили, втративши будь-який розум і будь-яку совість. Це про них Тарас Шевченко писав як про правнуків поганих.

Я коли почув, мовив цей чоловік, що Прем'єр Шмигаль наказав Велику Вітчизняну війну так більше не величати, а тільки Світовою, то, слово честі, ледве не задихнувся, як задихаються від коронавірусу. Кабінету міністрів треба економікою займатися, якої у нас уже немає, а не переписувати історію, наче Вітчизняної не було. А вони знають, вони тямлять? Вітчизняна була, і ось ми, п'ятнадцятеро жителів у нашому місті, тому доказ, бо були її учасниками. Ми у цій історії насправді нашим «вождям» докір і вирок...

Погодьтеся, що не в брови, а прями-сінько у бестижі очі нинішньої влади поцідив ветеран.

ПОЖЕЖИ... НА ПОБУТОВІЙ ОСНОВІ

Чи винен Прометей, запитував колись один дніпропетровський поет, що дав вогонь до рук людей? О, ні! – викукував. Але ж хтось має відповідати, коли зчиняються такі жахливі й страшні трагедії, як оця, що днями скоїлася у селі Бикове Криничанського району на Дніпропетровщині. Тут у пекельному вогні живцем згоріло відразу троє діточок, одне одного менше: однолітнє хлопчаче та його 5-річний братик, а також їхня трирічна сестричка. Була у батька і матері багатодітна сім'я, і менше, ніж за півтори години, припинила існувати. Батько того злоподучного дня перебував на роботі, а мати «на п'ять хвилин» побігла до крамниці, залишивши дітей без нагляду. Що над її будинком коромислом піднявся дим, першими помітили сусіди. Але не відразу – вулиця, на якій жили потерпілі, хоч і називається Молодіжною, нині насправді малолюдна, якщо не зовсім спорожніла. У цей затухаючий куток села ще треба було добігти, поки не обвалилися згораючі стеля і дах. Тому докоряти, що не знайшлося сміливців увірватися у палаючий дім – адже знали, що в ньому неминуче малолітні діти – у нас твердих підстав немає. Та й гасити, поки збігалася, ніби уже не було що. Не встигли і пожежники, яким, аби промчати «аж» 15 кілометрів, знадобилося мінімум, як це вони самі запевняють, 20 хвилин. Та скільки точно, ніхто зараз не скаже. Хіба ж бо не звісно, які у нас дороги? Теж ніби зрозуміла реальність, яка хоч і не виправдує і тим паче не може бути «пом'якшуючою», особливо боляче сприйма-

ється. Хто ж сільський люд кидає в оточенні бездоріжжя?

За цим страшним фактом, від якого батько й мати загубили діточок ледве не збожеволіли та досі не опам'яталися, почато кримінальне провадження. За ч. 2 ст. 270 КК – порушення встановлених законодавством вимог пожежної безпеки. Заперечень немає і бути не може – недотримання протипожежних правил очевидне. Як, до речі, і батьківсько-материнська халатність залишати малолітніх одних у будинку. Але в даному випадку хочемо чи не хочемо, однак вимушені говорити про провини обставин, у яких сьогодні опинилося перш за все сільське населення. Про що мова? Опалювальний сезон лише розпочався, а на Дніпропетровщині за останній ще й не повний місяць уже сталося майже 600 так званих побутових пожеж. Там і тут по селах і селищах та у невеликих містечках спалахували вогнем приватні житлові помешкання. Біди нароблено уже величезної. Практично третина будинків згоріла до тла, попилища від них тільки лишилися якраз з настанням холоду – відбудови не підлягають. Решту разом з домашнім скарбом вогонь знищив частково. Але найтрагічніше, що подум'я забрало тут уже 21-не життя. Дякувати Богу, 25 людей, включаючи семеро дітей, вдалося врятувати.

Пожежники стверджують, що основна причина загорань – необережне і поводження з усілякими електрооб'єктами, часто-густо саморобними, та пінним опаленням, і користування несправним тим і іншим, включаю-

чи газові котли і прилади, перевірити котрі після тривалого простою у багатьох «руки не доходять». Пропорційно зростанню цін на природне паливо зростає кількість домоволодінь, у яких повертаються до обігріву дровами і вугіллям – грубамми. А почистити останні і димоходи від сажі не всі знаходять за потребу. Тим паче не знаходять за потребу загодя перевірити у них тягу. Тобто нині легковажність не просто недоречна, а й небезпечна. Почастішали і випадки, коли підводять також застарілі електропроводки, котрі елементарно не витримують все більш зростаючі навантаження. Рятувальники служб надзвичайних ситуацій нарешті молять і просять дійсно передусім сільських жителів не тільки дітей не лишати без нагляду, а і увімкнуті електричні та газові опалювальні прилади, також використовувати їх для сушіння взуття і одягу. Надмірна безпечність загалом сьогодні недоречна – так заявляють служби протипожежної охорони, оскільки «такого спалаху загорань в області давно не спостерігалось».

І далеко ходити не доводиться: буквально за пару кілометрів від села, у якому живцем згоріло троє діточок, у містечку Верхівцеве протягом одного тижня сталося три пожежі поспіль «на побутовій основі». Мало того, що в усіх трьох випадках житлові помешкання знищено сповна, але у двох ще і загинули однієї літні віком їх господарі – 62-літня жінка і 81-річний чоловік. Це також «особливість» цьогорічної осінньої череди пожеж на приватних садибах у сільських місцевостях – від

вогню гинуть передусім безпомічні садибні селяни пенсійного віку. Як от в останні дні у селищі Слобожанському ледве загасили невелике житлове кубельце і в ньому виявили без ознак життя жінку 1938 року народження, а у протилежному від села Бикове кінці Криничанського району трохи молодша віком жінка 1959 року народження з палаючої хати самотужки змогла вибратися, та загасити подум'я на собі уже не спромоглася і померла від надмірних опіків. Так що крапка у цій нашій публікації – заклик до людей, обігрівачами власні помешкання, бути дуже пильними і обережними. Адже пекельні загорання з трагічними наслідками в нашій області тривають, і поки цей матеріал готувався до друку, ще троє літніх людей загинули у вогні у своїх житлових приміщеннях.

Микола ЯСЕНЬ.

**Полковник
Таратушка:**

Україна, як і Фінляндія в 1939-му, перемогла Росію!»

Свідчення

Минула річниця саміту Нормандської четвірки у Парижі. Президент України Володимир Зеленський запевнив, що коли не буде миру з Москвою до 9 грудня 2020-го, то перейдемо до «плану Б». Про перспективи України в тривалій гібридній війні з агресивною федерацією, побудову міцної української армії і власний військовий шлях говоримо сьогодні з Віктором Таратушкою, полковником запасу ЗСУ, головою Дніпропетровської обласної організації Спілки офіцерів України.

- Вікторе Васильовичу, чи була для Вас, як для значної частини наших громадян, несподіваною агресія Росії в Криму і Донбасі в 2014-му?

- Абсолютно ні, все це сталося прогнозовано. Про майбутній напад Спілка офіцерів попереджала ще з моменту відродження нашої держави. Ми постійно наголошували: «Робімо державу, армію, кордони, інакше важко доведеться». Під час путчу в серпні 1991-го до Києва прилетів із Москви зі світою генерал Варенніков, аби утримати Україну в кайданах конаючої імперії. Він з матючком заявив керівництву держави: «Ми вас, таких-сяких, у Дніпрі топтимемо!» Одрозуміло, що так просто вони нас зі своїх «братерських» обіймів не випустять. На жаль, Леонід Кравчук не зміг осягнути історичних, ментальних підстав агресії північного сусіда, і мало, як і наступники, дбав про українську армію. Та сприяв, разом із Леонідом Кучмою, втраті головного козира держави - ядерної зброї, за примарні гарантії безпеки Будапештського меморандуму.

- Росія готувалася до агресії проти України?

- Це було очевидно, згадаймо Крим, переведення годинників за московським часом на початку 90-х тощо. В 2012-му я був у Севастополі, на головному рейді стояли російські військові кораблі з прапорами, а наші судна - ген-ген на далекому рейді. Активно діяла, і діє, гібридна складова агресії: російське телебачення, газети, радіо, книги. Навіть тепер, на сьомому році війни, дехто з українців вважає, що сьогоднішня Росія, котра підкорила і тримає в ярмі безліч народів Сибіру, Кавказу і Півночі, може принести нам якийсь міфічний мир. Зрозуміймо, люди добрі - не буде цього! Ми їм, як тепер жителі Донбасу та Криму, потрібні лише у вигляді «гарматного м'яса» для воєн!

Безліч відданих українцями життів у Другій світовій війні, організованій Радянським союзом, три Голодомори, війна в Афганістані назавжди відбили охоту бути в «союзі непорушнім» з державою-милитаристом. Люди ненавиділи той режим, ціла низка виступів під час Голодомору була проти нього. У Росії чимало різних багатств, але господарство вкрай слабо організоване. Її, як і будь-яку імперію, роздирають внутрішні суперечності. Країна з такою реваншистською, мілітарною політикою не має майбутнього. Її чекає доля СРСР, який теж пнув бути озброєним до зубів.

Якою має бути сучасна армія України?

- Що, на Вашу думку, треба зробити нашій державі, щоб перемогти в цій неоголошеній війні з Російською федерацією?

- Ми вже перемогли, ще в 2014-му, коли добровольці штурмували військомати, вимагаючи мобілізації на фронт, а жителі сіл і міст збирали волонтерську допомогу і возили її на передову. Ота «військова міць» Росії насправді мало що значить, бо її солдати розуміють - війна проти України є загарбницькою,

мотивів брати в ній участь у них немає. Згадаймо, саме в ці дні 1939-го маленька Фінляндія з 3, 7 мільйонами жителів перемагала 170 мільйонний Союз! Тому про ту Зимову війну в Росії і не згадують. Секрет перемоги Фінляндії простий - увесь народ піднявся проти російських загарбників, які бомбили Гельсінкі й інші міста, брехливо волаючи з Кремля «ми скидаємо хлібну допомогу фінам!» Як і тепер брешуть про свої війська в Донбасі, будімо «іхтамнет». У китайського полководця Сунь-цзи є прекрасна книга «Мистецтво війни». У ній він учить: коли армія, правитель і народ заодно, таку країну, навіть маленьку, неможливо перемогти.

- На армію якої держави слід орієнтуватися Україні при розбудові збройних сил?

- За взірцем раджу брати Ізраїль, це мотивована, добре підготовлена й оснащена армія. А з організації територіальної оборони є досвід Швейцарії. Там професійна армія, але кожен молодий чоловік проходить піврічну військову службу, після якої отримує амуніцію і зброю для зберігання вдома. Свисток - і за пару годин кілька мільйонів екіпірованих воїнів зі зброєю стоять по всій Швейцарії. Там кажуть: ми любимо свою країну, усі будемо її захищати! Тому на Швейцарію вже кілька сотень літ ніхто й гадки не має нападати.

- На відомому 15-тисячному мітингу 2 березня 2014 року в Дніпрі під стінами ОДА, коли надійшла трижовна новина про початок окупації Росією Криму, Ви разом з іншими офіцерами-ветеранами заявили про повернення на службу до армії.

- Я подав рапорт, але мені відмовили через вік - 65 років. Та наступного року призвали, я займався створенням 3-го Окремого стрілецького батальйону, для охорони важливих об'єктів області. А коли Генштаб приймав батальйон, було видно, що генерали слабо володіють оперативною обстановкою. Знаю, про що кажу, бо наприкінці 80-х служив у НДР, заступником начальника відділу винищувальної авіації протиповітряної оборони Західної групи військ. Пройшов велику школу, тоді це була справжня передова протистояння Союз - Захід.

«У Німеччині радянських військ було неміряно»

- Вона склалася на лінії зустрічі радянських і союзницьких військ ще з 1945 року?

- Так, там створили кордон між Східною і Західною Німеччинами. НДР була невеликою - 500 км з півночі на південь і 250 км зі сходу на захід. Але радянських військ там було неміряно, стояло 5 армій - дві танкові, дві загальновійськові, 16-та повітряна, а ще війська союзного підпорядкування. Від ФРН йшла перша лінія радянських військ, потім друга лінія - німці, вони і кордон охороняли. За родом служби я готував рішення по авіації ППО, координував зв'язок з авіацією німців, поляків, чехів.

- Як Вам велося на такій відповідальній посаді?

- Було дуже багато роботи. Якщо раз на тиждень вдавалося з дружиною Валентиною Олександрівною і дітьми побути пару годин в лісі, то й добре. Я звичайний сільський хлопець з Могилева Царичанського району, мене ніхто не «підсмикував» на службі, всього досягав власною працею. Завжди заступався за льотчиків, бо знав, що трапляється в небі - блукання, збій навігаційної системи, погодні катаклізми тощо. Одного разу за прагнення справедливості мене відсторонили від посади. Вступилися товариші по службі, і мене поновили.

- Вікторе Васильовичу, а коли вирішили стати льотчиком?

- З дитинства говорив обом бабусям - як виросту, покаю вас на літаку! - усміхається. - Якось у 5-му класі йшов по Береговій додому, снігу багато і сонце, струмки біжать. А високо в небі - літак, і в мене аж серце защемило - я стану льотчиком! Серйозно готувався, займався бігом, велосипедом, добре вчився. В 1966-му після школи поступив до Харківського училища льотчиків, конкурс - 10 чоловік на місце.

- Багато місць служби довелося змінити?

- Після училища служив у Чернігові, Городні, Контотпі. Отримав інструкторський допуск, вчив на чеському літаку Л - 29 курсантів складного пілотажу, це переворот, «бочки», «петля Нестерова», «штопор» тощо. В 1974-му на чемпіонаті Союзу з літакового спорту на Л - 29 в Охтирці став бронзовим призером,

майстром спорту. Потім літав на МІГ - 21, був командиром ескадрильї. Потрапив до Кубінки, це аеродром під Москвою, служив у «потішному» полку, виступав на парадах, показах. В 1980-му майором вступив до Військово-повітряної академії імені Гагаріна в Моніно, закінчив за три роки підполковником. Далі служив у Туркестанському окрузі, заступником командира Окремого винищувального авіаполку. Вчилися стріляти, техніки пілотажу, проводили повітряні бої. Це великий наполегливий труд, в тумані, вночі тощо. А першу ніч на новому місці довелося провести в госпіталі, поруч стояли поранені в Афганістані хлопці, був розпал тієї війни. Прагнув туди потрапити. Згодом зрозумів - що ми там робимо? Кладемо їхніх людей, що хочуть жити по-своєму, і своїх також... Навіщо, за чого? Пізніше мене перевели до Німеччини.

- Вікторе Васильовичу, а як сталося, що наш літак, без пілота, перелетів пів-Європи?

- Четвертого липня 1989 року лунає дзвінок: «посадити всі полки, перелічити МІГ - 23!» Перелічили. Виявляється, полковник Скуридин, замполіт, після академії вилетів з польського Колобжега на МІГ - 23. А про технічні особливості літака - коли вимикаєш форсаж, оберти двигуна падають на 50 %, далі все вирівнюється - йому не сказали. Тож він доповів про «негаразд», вирівняв літак в сторону моря, отримав «добро» з землі і катапультивався. А літак перелетів обидві Німеччини і впав у Бельгію. Загинула людина, Союз заплатив компенсацію. Ми мали його збити, але система пошуку «свій-чужий» бачила свого.

Вибори - екзамен для України

- Чи задоволені Ви результатами недавніх виборів?

- Це страшна річ, народ почасти обирає не знаючи кого, але тих самих, які крадуть і грабують. Бізнес і управління - речі несумісні, людей має вести за собою інтелігенція, в книзі Миколи Міхновського «Самостійна Україна» добре про це сказано. Брежневські часи привчили людей до пиятики, блату, кумівства. І зараз ті ж за духом чиновники відчули смак влади, вчепилися в неї залізною хваткою, щоб не допустити порядних людей. Дерібанають землі, природні ресурси, держбюджет... В нашому парламенті майже немає національних, патріотичних сил, як і в Дніпропетровській області, до речі.

- Які причини такої ситуації?

- У нас цілі галузі промисловості знаходяться в руках 5 - 6 людей. Якби в Україні не було олігархів, як у Польщі, а приватизація пройшла справедливо, то рівень життя був би не нижчим. Все можна змінити, про це пише Ольга Яремків у книзі «Обкрадена Україна». Але політичної волі до реформ у діючої Верховної ради катма. Треба заборонити політичну рекламу, щоб люди обирали гідних за справи, а не за «гречку» та гучно-пусті обіцянки грошових мішків.

- Вікторе Васильовичу, Ви нагороджені орденами Червоної Зірки та «За мужність» III ступеня, є членом Спілки офіцерів України, ГО «Євромайдан-Дніпро», громадської ради при голові Дніпропетровської ОДА...

- Рідна земля і доля її людей є найдорожчими для кожного, вони дають наснагу до боротьби за людяну і могутню Україну. Горджуся, що в лютому 2014-го разом із побратимами заблокували воїнів 25-ї бригади в Меліоративному. Їм поставили задачу на придушення Майдану, це не функції десантників. Шойно Павло Головаха, воїн АТО, подякував за патріотичну діяльність, яку ведемо з 90-х разом із Павлом Хоботом, Андрієм Денисенком, Лесею Степовичкою, Іваном Дремлюгою й іншими людьми. Це наснажує, спокій, як у пісні, лише сниться.

- Дякую за розмову! Хай щастить Вам і родині у житті, в багатогранній громадській діяльності для добра України!

Вів розмову Григорій ДАВИДЕНКО.

На знімку зліва направо: полковник запасу ЗСУ Віктор Таратушка, поетеса Леся Степовичка, воїн УПА

Василь Цапик, голова спілки політ'язнів Іван Дремлюга, м. Дніпро, 2018 р.

Микола НЕЧИПОРЕНКО

Закінчення. Початок стор. 1

ХІБА РЕВУТЬ ВОДИ, ЯК ЯСЛА ПОВНІ?

Майж два місяці на чотирьох шахтах Кривого Рогу - «Жовтневій», «Тернівській», «Гвардійській» та «Батьківщині» - у своїх вибоїх під землею, не піднімаючись на поверхню, страйкували гірники. Про це різні засоби масової інформації час від часу повідомляли і розповідали, але щоб поспішно стегали за рішучими і насправді відчайдушними домаганнями лицарів залізрудного Кривбасу, як раніше їх величали, так цього, на жаль, не було. Таке складалося враження, наче в нашій Україні сьогодні набагато серйозніших подій більше, ніж якійсь там страйк шахтарів. Чого вони ще хочуть, якщо інших заведе не доленосних перепетій, мовляв, нині вистає по зав'язку? Особливо викликало подив це з огляду на те, що протест робітничого люду героїчної професії відбувався у місті Президента Володимира Зеленського, одначе він жодним словом, жодним і півсловом на нього не відгукнувся. І це тоді, коли різними у часі періодами під землею залишалися загалом 417 гірників. Та чимало з них припиняли акцію раніше від інших через погіршення здоров'я. Кажуть, що їм дошкуляв там суто свій «коронавірус». А головне навіть не це. На нашу думку в першу же чергу нікого у верхніх ешелонах влади не повинні були залишати спокійними і по суті байдуками, як у дійсно сталося, вимоги, котрі висунули страйкарі. Якщо зводимо до купи і узагальнювати, то їх набралось три. Перша - умови праці у залізрудних виробках потребують негайного кардинального покращення. Зараз вони не витримують ніякої критики - так заявили гірники у петиції, адресованій керівництву Криворізького залізрудного комбінату, якому належать шахти. Більше того, умови, у яких підземним робітникам труд приходить до себе, поваги і високого поцінування. Нарешті чи не найвагоміша третя вимога: давню праву зарплату, не стримані українських шахтарів за дешеве й покірну, тим паче безправну роботу сіду. Зарплата давно повинна бути європейською - в межах 1 (однієї) тисячі євро на місяць. Скільки можна вважати висококваліфікованих гірників за неварте належної ціни бидло?

То доводиться тепер з сумом пояснювати, чом криворізьким гірникам довелося дійсно ледве не півтора місяця не залишати прохідницькі і видобувні ділянки, отож працювати та жити під землею «немов в катакомбах»? Було це дуже незалежно, розповідають вони зараз, бо «ми там втрачали дні і ночі свого життя та здоров'я». Без сім'ї і сімейного захисту, продовжували шахтарі, без друзині і дітей почувалися часом «наче похованими глибоко під землею, коли тижнями терпіли і не піднімалися з шахтних горизонтів страйкуючої передусім з тієї простої причини, що у штабі Криворізького залізрудного комбінату й не збиралися реагувати та слухати ніякі прокести і рішучі вимоги. Битий місяць мовчали власники шахт, робили вигляд, наче старання гірників нічого не варті і марні. Згодом, навпаки, самі почали... пнівно обурюватися неначе свавільно підлеглих. Більше того, робили ще й винними їх. Свідчать, що з «подачі» групи «Приват» і компанії «Метінвест», які «рівних долях 50 на 50 відсотків ділять прибутки від роботи підприємств».

А що правда, то правда. Ще у першій половині жовтня голова вільних профспілок України Михайло Волинцев повідомляв, що ПАТ «Криворізький залізрудний комбінат» не йде на поступки та погрожує шахтарям - зокрема шахт «Жовтнева» і «Батьківщина» - санкціями і стягненнями, а то і відкриттям кримінальних проваджень «за зрив роботи підприємств». Згодом почали навіть лякати, що через виробничі втрати як мінімум «Жовтневу» доведеться закрити, а тому «працюючі на ній залишаться без робочих місць і будуть звільнені». Докунувши, що вважають страйк незаконним, оскільки «гірники за власним рішенням та в порушення трудового розпорядку залишаються у підземних виробках, не передаючи офіційно до адміністрації свої вимоги та не призначаючи від себе повноважних представників для перемовин». Коли ж з'ясувалося, що це, м'яко кажучи, не

права, поширили безпелеяційну і таку, яка, мовляв, не підлягає оскарженню, заяву, наче «дії протестувальників не підпадають під визначення страйку і таким чином страйком не є» - а чому та з яких юридичних міркувань так вважають, пояснювати не стали. Не знайшлися за потрібне, ясна річ. Натякаючи й, наче це завелика честь - «розпаркуватися» перед найменшими працівниками. Або й все одно, що не для їхнього розуму причини не визнавати їхній страйк за страйк.

Та тільки криворізькі шахтарі не здавалися ні на які залякування. Також і на інші роздратовані попередження, котрі слідом почали рясно і гучно лунати, зовсім не спішили реагувати. Навпаки, поширили і свою заяву, що вони мовчки задово відступали, тому досить пасувати - терпечть урвався. Це по-перше. А по-друге, страйкують вони не лише у власних інтересах, а «в інтересах гірників усього криворізького басейну і навіть колег тих же вугільних басейнів». Якщо геть усі інженерно-технічні прислужники і керівники-наглядачі самовпевнених та геть норовливих компаній одержують багатотисячні зарплати, а робітникам з «підземельних катакомб, де дійсно нелюдські умови для роботи», платять нещасні копійки - це неприпустимо і з цим необхідно кінчатися. Експлуатувати народ досить!

І ось нарешті тривале протиробство наче скінчилося. Коли на поверхню піднялися останні 19 гірників шахти «Жовтнева», їх тут зустрічали як героїв. З квітами, сльозами та обіймами дружини і діти, зі зворушливими вигуками і бурхливими оплесками ті, що працюють по-сусідству. І не лише вони. Зустріч переросла у загальноміський мітинг також і металургів Кривого Рогу. Було враження, що все місто залізної руди і металу повстало, залізно витримало випробування на міцність, сіду волі та спроможність постояти за себе і свої інтереси і здобуло перемогу. Першим про що радість поквитися повідомити - про те, що між адміністрацією підприємства і профспілками підписано угоду, «яка всіх влаштувала» - голова облдержадміністрації Олександр Бондаренко. Цитуємо: «Іонад місяць тривали перемовини між державними органами, керівництвом комбінату, профспілкою та шахтарями. Були виявлені недоліки в організації роботи, які компанія зараз уже виправляє. Робітникам підідали зарплатно та покрасили умови праці. Я вдячний за конструктивний діалог Міністерству розвитку економіки, Держслужб України з питань праці, групі народних депутатів та правоохоронним органам. На «Жовтневій», гірники якої останніми залишили підземні виробки, уже розпочалися відновлювальні роботи і найближчим часом усі тут запрацюють у звичному режимі».

Слідом значно стриманіше прокоментували фінал криворізького страйку лідер Незалежних профспілок України Михайло Волинцев. Від нього в області дізналися, що робітникам підземних спеціалістостей поєташно до грудня на 21% підвищать заробітні плати, а тим, котрі задіяні на поверхні шахт і досі отримували майже символічні винагороди, навіть на 38%. Ще завоювання, котре на користь усіх гірників України - Харківський інститут пілені десяти шахтарських професій повертає право на пільгові пенсії, яке у них brutalьно було відібране. І далі Михайло Волинцев, діючий нині і нардеп, заявив, що «проблеми прийнятної, вираженого ставлення до людей найманої праці на українських підприємствах, відсутність практично на всіх нів належного соціального діалогу також виявилися кричущою незадовільністю». То тепер це питання буде розглянуте на засіданні Національної тристоронньої соціально-економічної ради, яка останнім часом, до речі, перебувала в напіслівному стані, мов її і зовсім немає. Довелося, сказав Волинцев, розбудити.

Отакі, коротше, наслідки криворізького страйку. Оптимістичними, як на нас, назвати їх не можна. Бо підвищення зарплати на 21 процент - це далеко не тисяча євро на місяць. Однак як на перший раз» гірники погодилися. Тим паче, що страйкарям пообіцяли ще й виплатити заробітну платню за ніби з їхньої вини «прогуляні повноцінні робочі зміни». А ще надали вихідні для обстеження і поправлення здоров'я. Ну ледве не шедарість з панського плеча - даруйте за нашу іронію, але ще кілька днів тому це дійсно подавали за проявлене комбінатом благородство. Хай не підкидати доверху капелюхи і особливо каски, але ніби бити в литаври та кланятися до ніг «благодійникам» не завидити. Ніхто не міг подумати, що уже за кілька днів від «благородства» і сліди проачнууть. Що, навпаки, власники найбільшого в Україні підприєм-

СУДИЛИЩЕ

ства з підземного добутку залізної руди покажуть гострі, якщо ні не звірні, зуби.

А сталося саме так: найбільш активні ініціатори-зачинателі «нечувано зухвалого» протесту отримали... виклики до суду. Як відповідачі ясно, що за завово ПАТ «КЗРК» мають тепер бути притягнутими до відповідальності, яка позивачами - порізно керівниками усіх чотирьох шахт - трактується, уявіть собі, «необхідністю гірникам відшкодувати збитки, заподіяні страйком». І це ще й не вважаючи, уявіть собі, на те, що в угоді-меморандумі «порозуміння», немов передбачаючи підступність своїх нещирих роботодавців, гірники постаралися підіслати соломики: домоглися внесення пункту про те, що їх не стануть ні на шахтах переслідувати, ні «по судах тягати». Більше того, записали і підписали, що «адміністрація КЗРК не має претензій до учасників страйку». І коли тепер «вождям» комбінату нагадали про це, отож і запитали їх, як же їх розуміти, то вам навіть не уявити, що далі відбулось і відбувається зараз.

А відбулось і відбувається таке: перше засідання Жовтневого райсуду Кривого Рогу намічалось ще у жовтні. Одначе процес перенесли на листопад. Тому, що комбінат подав навіть новий - «уточнений» - позов. Його керівники не просто передумали, якщо так можна сказати, а «продумали», що не лише окремо взяті 10 «зачинщиків бунту» повинні опинитися на лаві підсудних і компенсувати «нанесену шкоду», а всі до одного, які страйкували - себто усі 417-ть, котрі на знак протестів не піднімалися на-гора. Чим це не розправа і не помста-спроба «навкіки перелаяти та заставити терпіти будь-які жалюві умови праці, отримуючи з це мізерну платню»? Причому, тепер комбінат позивається до всіх «кривдинок» не разом, а порізно. Отож 417 гірників судитимуть в розрібі поодинокі - розправлятимуться з кожним окремо, щоб «ще й не відчували згуртованості та підтримки і плечей один одного».

І тут не можна не сказати про те, що керівництво комбінату може що в гарячці та від злоби видало себе з потрухами. Ледь не як у унтер-офіцера вдова, кожна сама себе відмагала. Воно серйозно твердить, наче страйком гірники вибили зі звичного ритму шахти та зрвали виконання виробничих завдань і планів. Дві шахти навіть, за його свідченнями, опинилися на грані закриття. Тільки ось в чому тут річ: гірники то проводили

ПРИ ЦІЙ НАГОДИ

Від чого страждають люди підземелля?

А тим часом 3 грудня на шахті Криворізького залізрудного комбінату «Тернівська» на горизонті мінує 1383 метра стаски обвал гірничо-рудної маси та породи. Під завалом опинилося троє гірників. З настих їх виволоми білий Криворізької гірничо-ратувальної служби. Двох відразу забрали до лікарні, а третьому, на частя, вистачило медичної допомоги на місці, униталення йому не знадобилося. Але все той же голова Незалежної профспілки гірників України Михайло Волинцев зауважує, що «багато у цієї ситуації незрозумілого» і тому висловлює надію «на об'єктивне розслідування причин аварії».

Справа у тім, що оскільки страйкуючі шахтарі тут нарікали також і на нестерпні умови праці та суцільні і кричущі порушення техніки безпеки керівництвом та інженерно-технологічними службами шахти, Прем'єр-міністр Денис Шмигаль видавав поручення Державній службі праці здійснити ретельну перевірку і запитувати, чи обов'язки лідр Волинцев, стверджуєти про формально проведену перевірку і запитувати, чи обов'язки на «Тернівській» - це і є результати «ретельної» державної ревізії? Адже з'ясувалося, що Державна комісія тоді опускала на сліпучу 1 кілометра 383 метрів, коли шахта не працювала. Тобто перебувала в простой, а це є и грубим порушенням умов здійснення подібних перевірок.

За фактом надзвичайної події на «Тернівській» почалося кримінальне провадження за ч. 1 ст. 272 КК України - порушення прав безпеки під час ведення робіт з підвищеною небезпечною. Винним загрожує позбавлення волі до 3-х років. У тому випадку, звичайно, якщо винних знайдуть і притягнуть до відповідальності.

Григорій ДАВИДЕНКО

На галяуз бджільництва, що динамічно розвивається, вперше за півтора десятка літ звернув дієву увагу уряд. Наприкінці листопада відбулася онлайн-конференція на тему: «Розвиток галяуз бджільництва, її державна підтримка та підготовка нової редакції закону України «Про бджільництво». В роботі конференції взяли участь заступник міністра розвитку економіки, торгівлі та сільськогосподарства Тарас Вісоцький, представники Держпродспоживслужби, облдержадміністрації, асоціації пасічників та науковці. Перед тим Мінекономіки затвердило розподіл бюджетних коштів для надання спеціальної бюджетної дотації власникам майже 1, 2 млн. бджолосімей, обсягом 239, 4 млн. гривень. На конференції Тарас Вісоцький заявив, що уряд підтримуватиме пасічню галяуз і надалі: «Мінекономіки зацікавлене в тому, щоб усі бажаючі могли отримати дотації, тому нам цікаво почути думки асоціації та вестити відповідні корективи у цей напрям дій на 2021 рік». Допомога за 2020-й призначена понад 23, 4 тис. пасічникам України, зокрема Вінницької області - на суму 23, 1 млн. грн., Кіровоградської - 19, 4 млн. грн., Одеської - 15, 9 млн. грн.

- На Дніпропетровщині робота зі зведення кількості бджолосімей завершується. Їхне число на 1 жовтня дають нам органи місцевого самоврядування. За кожному, зареєстровану згідно із санітарними вимогами бджолосімом, урядя в середині грудня мав виплатити 200 гривень, - повідомила «ФП» начальник відділу виробництва сільгосппродукції управління АПК департаменту економічного розвитку Дніпропетровської

Щоб договір не став кабальним

Фермери й усі селяни, виробники сільськогосподарської продукції, добре знають: попри всі примхи погоди й інше, все ж таки найважче не виростити урожай, а знайти йому підного покупця. Якій би і товар оцінив, і про майбутні поставки, пільну співпрацю заздалегідь думав. На цьому непростому шляху кожен вільний селянин має певний досвід, інколи гіркий. В укладенні договорів на поставку продукції не завжди видими «підводні камені» спотикання трапляються і сьогодні. Задля засторони, аби ніхто більше з фермерського люду не втрапив у подібні ситуації геть не партнерських стосунків, наводимо дві начебто різні, проте схожі історії з Межівщини.

«Потоки» діють за визначеною «схемою»

Обидві стосуються договорів продажу насіння соняшнику. Перша - урожаю минулого року, друга - нинішнього. На початку літа до редакції «Фермера Придніпров'я» звернувся голова Межівської районної АФПЗ Петро Ляхович:

«Прошу допомогти, щоб змусити ТОВ «Потоки» з м. Дніпро виконати умови договору 24 квітня 2020 року. За ним я відвіз товариству соняшник, а вони зобов'язалися за нього вчасно заплатити. Але діють не зовсім так - заплатили 80 % суми, а 20 % ПДВ пообіцяли повернути після реєстрації податкової накладної. Хоча до чого тут реєстрація? Товар же доставлений повністю, а не 80 %! На опі 20 % вони і дурять людей. Кілька разів дзвонив у Дніпро, відповідають однаковісьничко: «До кінця тижня все повернемо». Телефоную, ніяк не дійду до прокуратури - роботи по зав'язку... Точнісьничко така ж ситуація у двох моїх сусідів, що теж здали сонях «Потокам». Люди, які раніше працювали з цим товариством, розкажуть - гроші воно таки вертає, але перегода, місяців за шість. Але ж ці коптти

Бджолярам із паспортизованими пасіками допоможуть

ОДА Майя Максимова.

«Пасічники - люди патріотичні»

Якщо взяти до уваги, що число бджолосімей в Україні налічує більше 4 мільйонів, а уряд призначив дотацію власникам лише 1, 2 мільйона, то не так і багато бджолярів щось матимуть із бюджету. Про ситуацію в галяуз розповідає голова обласної спілки «Дніпровський пасічник» Сергій Староков:

- Наші пасічники є патріотичними людьми, вони бачать, що економічна ситуація в державі не вельми стабільна, тому більшість не подала документи на дотацію. Та і не всі вірили, що уряд чимось допоможе звичайному бджоляреві, подібного не було з 2006-го. З іншого боку цюогорічний сезон важкий, меду зібрано небагато, бджолосімГт «присіли» - через низку несприятливих факторів, тож дотація доречна - на обладнання, матки, інвентар, санітарні огляди тощо. Наша спілка постійно наголошує, що бджолярські осередки необхідно зареєструвати в кожній об'єднаній громаді,

створити постійно діючу депутатську комісію за участі агрономів базових господарств і бджолярів. Кожному пасічнику слід отримати ветеринарно-санітарний паспорт пасіки, а ще усім нам необхідно бути в єдиній обласній спілці. Це допоможе і просувати українського меду на світовий ринок, і співпрацю пасічників із фермерами - для своєчасного заплінення сільгоспкультур, запобігання отруєнню бджіл. Сьогодні «Дніпровський пасічник» входить до Національного конгресу українських бджолярів (НКУБ), який очолює Тетяна Васильківська зі Львова. Ініціатива йде від пасічників, ми прагнемо оновити закон України «Про бджільництво», подаємо уряду необхідні пропозиції. Темі розвитку бджільництва, підготовки нової редакції закону України «Про бджільництво» дотримували на конференції 27 листопада. Її учасники вирішили узагальнити пропозиції членів робочої групи для осучаснення важливого для розвитку бджільницької галяуз профільного закону.

я маю вкладати в пальне, техніку, на порозі жшвля!»

На редакційній дзвінок до «Потоків» відповів менеджер Ігор Підтвердив, що затримують оплату за договором 24 квітня. Але запевнив, що «Потоки» з П. Ляховичем розрахаються, але пізніше, бо ще існує така «практика», і не лише, за його словами, їхньої оліїнній. Запросити до слухавки тодішнього директора Євгена Ярового відмовився, заборонено. За тижень той же менеджер повідомив, що звільняється з роботи саме через не партнерське ставлення дирекції до ліхборобів. Пояснив: набридло бути цапо-відбувайлом, вислуховувати постійну критику фермерів на адресу оліїнній. Бо завітання менеджера полягає в залученні до співпраці виробників соняшнику, від їхнього числа залежить заробіток, а як із таким «підходом» когось залучити?

«Бізнес-Варта»: суд невідомо, чим би закінчився

Певний час молодому фермеру Івану Кондратюку допомагав, окрім Асоціації фермерів та приватних землевласників Дніпропетровщини, і ГО «Бізнес-Варта» з Києва. Допомога відтоді, як одразу після трагічної загибелі батька, Сергія Кондратюка, влітку 2019-го була здійснена спроба рейдерського захоплення майна і активів господарства. Адвокат Андрій Наход, як передача сім'ї і Євгеній Падашуля, прийшов до схожих висновків після перемовин із «Сантрейдом»:

- Це кабальний за своєго суттю договір, угода без проплати, дуже важко щось виправити без суду. Але якби ми його розпочали, то невідомо, чим би і коли все закінчилося. Таких договорів, на жаль, сотні в Україні. «Сантрейд» не взяв до уваги, що СФГ «Кондратюк» - бюджетотворююче для Новопавлівської ОТГ господарство, дає робочі місця, взимку прочищає дороги, усякля допомагає громаді. Можна було б і зваяжити на ситуацію, що склалася в господарстві після минулорічної рейдерської атаки на нього. Це не державна позиція, а лише бажання побільше заробити на мінімальних цінах, воно засліпало «Сантрейду» очі, і, очевидно, позбавило певних перспектив на майбутнє.

До сказаного можна додати, що при Асоціації фермерів Дніпропетровщини вже кілька років діє ТОВ «Фермерів і приватних землевласників», яке постійно нарощує обсяг закупленого збіжжя за кращими цінами - для виходу на прямий, без посередників, експортної угоди. З цього сезону товариство розширило закупівлю і партій соняшнику. Давній, перевірений часом український принцип «Свій до свого, по своє» допомагає і сьогодні.

Підготував Григорій ДАВИДЕНКО.

Підготував Григорій ДАВИДЕНКО.

ТОП-10 міфів виконавчого провадження

Варто знати

У Центральному міжрегіональному управлінні Мін'юсту розвіують найпопулярніші міфи щодо виконання рішень суду та інших органів.

Міф 1. Отримання рішення суду на свою користь

Реальність: Виграний суд – це лише перша половина справи. Друга, і найважливіша частина – це виконання рішення суду. І далеко не завжди це може бути швидко і просто. Тому питання виконання рішення суду стає чи не головним у намаганні людей домогтися справедливості. Саме виконавче провадження є завершальною стадією судового провадження. Відтак, для звернення судового рішення до виконання стягувачу насамперед необхідно отримати в суді виконавчий документ. Після його пред'явлення та написання заяви державний виконавець буде мати підстави для відкриття виконавчого провадження. Важливо: виконавчий документ має відповідати вимогам статті 4 Закону України «Про виконавче провадження». У заяві про примусове виконання рішення стягувач має право зазначити відомості, що ідентифікують боржника чи можуть сприяти примусовому виконанню рішення (рахунок боржника, місце роботи чи отримання ним інших доходів, конкретне майно боржника та його місцезнаходження тощо), рахунки в банківських установах для отримання ним коштів, стягнутих з боржника, а також зазначає суму, яка частково сплачена боржником за виконавчим документом, за наявності часткової сплати.

Міф 2. Державні виконавці блокують всі рахунки боржника

Реальність: Державний виконавець виносить постанову про блокування рахунку саме на суму боргу, яка зазначена в постанові про відкриття виконавчого провадження. При винесенні постанови про арешт коштів боржника державний виконавець чітко вказує в межах якої суми потрібно здійснити арешт коштів. До її складу входить як сам борг, так і виконавчий збір та штрафні санкції (якщо такі передбачені).

Міф 3. Виконавчі документи, що підлягають примусовому виконанню – це тільки рішення судів

Реальність: До виконавчих документів, які підлягають примусовому виконанню, також належать виконавчі написи нотаріусів, рішення Європейського суду з прав людини, посвідчення спеціальних комісій по трудових спорах, рішення Національного банку України та інші. Примусовому виконанню підлягають рішення на підставі таких виконавчих документів:
1) виконавчих листів та наказів, що видаються судами у передбачених законом випадках на підставі судових рішень, рішень третейського суду, рішень міжнародного комерційного арбітражу, рішень іноземних судів та на інших підставах, визначених законом або міжнародним договором України;
2) судових наказів;

3) ухвал, постанов судів у цивільних, господарських, адміністративних справах, справах про адміністративні правопорушення, кримінальних провадженнях у випадках, передбачених законом;
4) виконавчих написів нотаріусів;
5) посвідчень комісій по трудових спорах, що видаються на підставі відповідних рішень таких комісій;
6) постанов державних виконавців про стягнення виконавчого збору, постанов державних виконавців чи приватних виконавців про стягнення витрат виконавчого провадження, про накладення штрафу, постанов приватних виконавців про стягнення основної винагороди;
7) постанов органів (посадових осіб), уповноважених розглядати справи про адміністративні правопорушення у випадках, передбачених законом;
8) рішень інших державних органів та рішень Національного банку України, які законом визнані виконавчими документами;
9) рішень Європейського суду з прав людини;
10) рішень (постанов) суб'єктів державного фінансового моніторингу (їх уповноважених посадових осіб), якщо їх виконання за законом покладено на органи та осіб, які здійснюють примусове виконання рішень.

Міф 4. Приватні виконавці мають право виконувати рішення щодо виселення з житла

Реальність: Є ряд виконавчих рішень, які можуть виконувати тільки державні виконавці. Це стосується, зокрема, захисту прав дітей, виселення та вселення осіб із житла, виконання рішень адміністративних судів та рішень Європейського суду з прав людини тощо. Приватні структури займатимуться тільки боргами приватних осіб і компаній (частка держави менше 25%) і по обмеженому переліку справ. Наприклад, за державними виконавцями, як і раніше, залишаються справи по дітях (відбирання, передача прав, призначення побачень), вселення та виселення фізосіб, конфіскації, рішення адміністративних судів та Європейського суду з прав людини. Тобто ключова сфера, в якій працюватимуть приватні виконавці – стягнення боргів перед банками і фінкомпаніями.

Міф 5. Тимчасові обмеження для боржників по аліментах застосовують одразу з відкриттям виконавчого провадження

Реальність: За наявності заборгованості зі сплати аліментів, сукупний розмір якої перевищує суму відповідних платежів за чотири місяці з дня відкриття виконавчого провадження, до боржника застосовуються тимчасові обмеження. Які саме обмеження чекають на боржників?

1) про встановлення тимчасового обмеження боржника у праві виїзду за межі України;
2) у праві керування транспортними засобами;
3) у праві користування вогнепальною мисливською, пневматичною та охолощеною зброєю, пристроями вітчизняного виробництва для відстрілу патронів, споряджених гумовими чи аналогічними за своїми властивостями металевими снарядами несмертельної дії;
4) у праві полювання.
Майте на увазі, якщо аліменти сплачуються на утримання дитини з інвалідністю, вказані постанови виносяться державним виконавцем за наявності заборгованості зі сплати аліментів, сукупний розмір якої перевищує суму відповідних платежів за три місяці.

Міф 6. Виконавчий документ у справах про стягнення аліментів може бути пред'явлено тільки протягом 3 років з моменту прийняття рішення суду

Реальність: Виконавчий документ у справах про стягнення аліментів може бути пред'явлено до виконання протягом усього періоду, на який присуджені платежі. При досягненні дитиною повноліття за наявності заборгованості зі сплати аліментів виконавчий документ виконується в загальному порядку щодо стягнення заборгованості зі сплати аліментів.

Міф 7. Виконавчий збір сплачується за виконавчим документом про стягнення аліментів

Реальність: Виконавчий збір не сплачується за виконавчим документом про стягнення аліментів, крім документів про стягнення аліментів за наявності заборгованості, сукупний розмір якої перевищує суму відповідних платежів за дванадцять місяців.

Міф 8. Державний виконавець самостійно обирає місце відкриття провадження

Реальність: Це право належить стягувачу. Виконавчий документ

пред'являється за місцем проживання, перебування, роботи боржника або за місцезнаходженням його майна. Право вибору місця відкриття виконавчого провадження між кількома органами державної виконавчої служби, що можуть вчиняти виконавчі дії, щодо виконання рішення на території, на яку поширюються їхні функції, належать стягувачу.

Міф 9. Борг неможливо стягнути, якщо людина не працює та не декларує майно

Реальність: За рішенням суду боржника направляють на суспільно-корисні роботи та за їхній рахунок стягується борг.

21 січня 2019 року між Міністерством юстиції України та Державною службою зайнятості підписано Меморандум про співробітництво. Метою цього Меморандуму є консолідація зусиль сторін щодо формування сприятливого середовища та забезпечення реалізації ефективної державної політики у сфері зайнятості різних соціальних груп та вікових категорій населення. Особам, які мають майнові зобов'язання за рішеннями суду або інших органів, у тому числі, які мають заборгованість зі сплати аліментів, необхідно звернутись до відповідної служби зайнятості для отримання інформації про вільні робочі місця (вакансії), зареєстровані в Єдиній інформаційно-аналітичній системі державної служби зайнятості.

Міф 10. Рішення державних виконавців не підлягають оскарженню

Реальність: Рішення, дії чи бездіяльність виконавця та посадових осіб органів державної виконавчої служби щодо виконання судового рішення можуть бути оскаржені сторонами, іншими учасниками та особами до суду, який видав виконавчий документ. Також рішення, дії та бездіяльність начальника відділу, якому безпосередньо підпорядкований державний виконавець, можуть бути оскаржені до керівника органу державної виконавчої служби вищого рівня.

Звертаємо увагу, що згідно з частиною четвертою статті 74 Закону України «Про виконавче провадження» скарга у виконавчому провадженні подається винятково у письмовій формі та має містити:

1) найменування органу державної виконавчої служби, до якого вона подається;
2) повне найменування (прізвище, ім'я та по батькові) стягувача та боржника, їхні місця проживання чи перебування (для фізичних осіб) або місцезнаходження (для юридичних осіб), а також найменування (прізвище, ім'я та по батькові) представника сторони виконавчого провадження, якщо скарга подається представником;
3) реквізити виконавчого документа (вид документа, найменування органу, що його видав, день видачі та номер документа, його резолютивна частина);
4) зміст оскаржуваних рішень, дій чи бездіяльності та посилання на порушену норму закону;
5) викладення обставин, якими скаржник обґрунтовує свої вимоги;
6) підпис скаржника або його представника з зазначенням дня подання скарги.

За межею розуміння

Найабсурдніші поради про догляд за рослинами, які можна побачити в Інтернеті

Дотримуйтеся тільки перевірених рекомендацій. Якщо під час догляду за кімнатними квітами бездумно слідувати порадам з сумнівних джерел, то необережними діями можна нашкодити рослинам. Щоб кімнатні квіти радували пишним цвітом і добре росли, краще дотримуватися перевірених рекомендацій.

Закопати іржавий цвях у горщику

Різні джерела розповідають про те, що іржаві цвяхи можуть позитивно вплинути на стан кімнатних квітів. Вони насичують ґрунт залізом, яке разом із іншими мікроелементами, необхідне для правильного розвитку рослини. Згідно з рекомендаціями, цвяхи слід закопувати ближче до коріння.

Однак, важливо розуміти, що при розкладанні в землі цвяхи не утворюють залізо в хелатній формі. При процесі окислення в горщику накопичується зайва іржа, що негативно впливає на кореневу систему. Якщо необхідно удобрити ґрунт, можна використовувати хеліровані мікроелементи. Так вони добре засвоюються і приносять користь рослинам.

Порізати банан і додати в землю

Підживлення з бананів — це відмінний спосіб заповнити в ґрунті брак калію та інших корисних мікроелементів. Шкірка і м'якуш допомагають молодим саджанцям швидко адаптуватися після пересадки, у дорослих рослин зміцнюється коренева система. Однак, не можна просто закопати в горщик м'якуш, як пишуть деякі джерела.

Таким способом можна перегодувати квітку. Крім того, органік починає гнити, викликаючи появу цвілі і мошок. Щоб банан дійсно приніс користь, потрібно приготувати розчин з його шкірки. Для цього достатньо настояти шкірку на воді. Регулярне використання такої настоянки для підгодівлі рослин зробить їх більш сильними і пришвидшить цвітіння. Особливо корисна шкірка від недозрілих плодів. Вона містить гормони росту, тому прискорює пророщування насіння і сприяє укоріненню саджанців. Найкраще квіти ростуть саме під час використання водного настою на шкірках нестиглих бананів.

Протерти вологими серветками листя

На деяких сайтах зустрічається порада з розряду «для ледачих». Вона полягає в тому, щоб з метою економії часу протирати листя рослин звичайними вологими серветками для рук. Вивчаючи питання, на форумах можна знайти пораду використовувати антибактеріальні і навіть меблеві серветки.

Як розповідають користувачі в коментарях, це дозволяє не витрачати багато часу і швидко видалити пил з поверхні листя. Що ж відбувається насправді. Листя — це зовнішній орган, який відповідає за харчування, газообмін і фотосинтез. У вологих серветках містяться безліч різних ароматів, ароматичних і антибактеріальних добавок, інших хімічних елементів, які негативно впливають на здоров'я кімнатних квітів. Листя вбирають непотрібні їм речовини, рослина поступово гине.

Щоб цього не сталося, а улюблена квітка радувала око пишним цвітінням, потрібно періодично влаштовувати душ і протирати листя вологою губкою або тканиною.

Використовується вода кімнатної температури. Корисно регулярно обприскати зелень з пульверизатора з дрібнодисперсною насадкою.

Поради з Інтернету потрібно застосовувати в житті обдумані. Непереверена рекомендація, навіть якщо її дали з найкращими намірами, здатна нашкодити.

Як доглядати за колодязем

Власний колодязь на ділянці — великий помічник. Приготування їжі, полив городу, душ після спекотного літнього дня — колодязна вода на дачі або в замському будинку, де немає центрального водопостачання, рятує в багатьох ситуаціях, інформує Ukr.Media.

Щоб колодязь служив вам вірою і правдою не роки, а десятиліття, потрібно дотримуватися досить простих правил з облаштування колодязя і подальшого догляду за ним. Перерахуємо їх.

Правила облаштування

1. Під час будівництва колодязя ретельно вибирайте для нього місце. Колодязь повинен розташовуватися на відстані не менше 50-60 м від об'єктів, які можуть привести до забруднення води, у тому числі і тих, що знаходяться на сусідській території. До таких об'єктів належать: туалет (вигрібні ями, пудр-клозети та ін. види); каналізаційний відстійник; компостна купа; місця розміщення сміття; пташиний і скотний двір і т. п.

2. Не можна будувати колодязь і в безпосередній близькості від автомобільних доріг і місць масового скупчення людей.

3. На відстані 3 м від колодязя встановіть огорожу, щоб до джерела живлення не змогли наблизитися діти і домашні тварини. На цій території не рекомендується виконання будь-яких господарських робіт: прання; миття посуду; миття; ремонт машин і т. д.

4. Для витягування води з колодязя використовуйте одне і те ж відро, з якого потім перелийте воду в інші ємності. Водозабірне відро повинне висіти під дахом усередині колодязя.

5. На відстані 1,3-2 м по периметру колодязя зробіть вимощення. Воно захистить ваш колодязь від попадання талих весняних вод і атмосферних опадів.

Однак, облаштувати вимощення рекомендується не раніше ніж через 1-3 роки після будівництва колодязя. Річ у тім, що в перші роки після побудови відбувається усадка ґрунту по периметру колодязних кілець. Якщо це сталося, на місце осілого ґрунту насипте пісок.

Правила з догляду

Щорічно хоча б один раз на рік проводьте обстеження колодязя на наявність сміття, забруднення стінок і т. д. Для цього опустіть у колодязь на довгій мотузці потужний ліхтар і уважно огляньте стінки, поверхню і дно.

Утримання колодязя

Експлуатований колодязь обов'язково повинен закриватися пилюконепрохідною кришкою. Вона може бути зроблена з металу, пластику або дерева. Кришка надійно захистить вміст колодязя від сміття, пилу, листя і т. п.

Якщо в колодязь все-таки потрапив сторонній предмет, його потрібно відразу ж витягти з води. Використовуйте для цієї мети мотузку з гачком на кінці, відро або сітку на довгій жердині.

Якщо у воді ви виявили тварину, то коли ви дістанете її, з колодязя потрібно відкачати воду, а після цього обов'язково зайнятися дезінфекцією (про дезінфекцію колодязя — нижче).

Чистка колодязя

Як часто робити чистку колодязя? Єдиної думки з цього приводу немає. Хтось радить проводити цю процедуру 3-4 рази на рік, а хтось — раз у 5-8 років. Але більшість вважає, що як мінімум раз на рік така робота повинна проводитися.

Для очищення стінок колодязя використовуйте металевий скребок, жорстку щітку або березовий віник, очищений від листя. Спустившись у колодязь, приберіть з його стінок усе зайве (бруд, мох, траву), а потім зберіть це сміття сіткою з дрібними осередками і підніміть його наверх.

Після цього дістаньте з dna камені водяного фільтра і ретельно їх промийте. Якщо камені почали руйнуватися, з них неможливо видалити бруд або від них виходить неприємний запах, то їх потрібно замінити на нові.

Після чищення колодязя повністю викачайте з нього воду. Однак будьте обережні, особливо якщо у вас піщаний ґрунт. Повне видалення води (а разом з нею часто відкачується і пісок) може привести до осідання або зміщення колодязних кілець, що в результаті загрожуватиме появою безлічі проблем.

Іноді через рідкісне використання вода в колодязі починає застоюватися. Позбутися від цього запаху можна за допомогою вентиляційної труби.

Опустіть в колодязь трубу діаметром від 10 см так, щоб вона не доходила до поверхні води на 20-30 см. Інший її кінець повинен підніматися над колодязем приблизно на метр. Закрийте його дрібною сіткою, щоб через трубу в колодязь не потрапляло сміття і комахи. Цей пристрій працює за принципом витяжної вентиляції і досить швидко позбавить від неприємних запахів. Щоб прискорити цей процес, а також для профілактики появи вогкості, час від часу для провітрювання піднімайте кришку колодязя і залишайте її відкритою.

Дезінфекція

Дезінфікують колодязь розчином хлорного вапна. На 1 л води потрібно приблизно 10-20 мг хлорного вапна.

Для приготування дезінфекційного розчину влийте в ємність потрібну кількість холодної (в теплій з вапна швидко випаровується хлор) води і всипте хлорне вапно. Відразу після цього посуд накрийте кришкою і перемішайте вміст.

Після того як вапно повністю погаситься, залиште розчин ще на деякий час відстоятися. Коли осад виявиться на дні, вилийте верхній шар розчину в інший посуд. Ним і проводять дезінфекцію колодязя. Спочатку за допомогою кисті або ганчірки ретельно обробіть стінки колодязя, з якого відкачана вода. Через 2-3 години обробку повторіть.

Коли колодязь наповниться водою, приготуйте новий розчин і вилийте його в колодязь. Щоб вапно знезаразило воду, ретельно розмішайте його жердиною. Накрийте колодязь і залиште так на добу.

На наступний день весь процес обробки повторіть. Ще через добу колодязь відкрийте і викачайте з нього всю воду. Робіть так до тих пір, поки у воді зникне запах хлору. Однак і після цього пити її відразу небажано. Здайте воду на лабораторний аналіз. Якщо результати покажуть, що вода відповідає нормативним вимогам, то тоді можна починати її використовувати.

Обласна щотижнева газета
«ФЕРМЕР ПРИДНІПРОВ'Я»
Свідоцтво про реєстрацію ДП 2161-899Р від 23.02.2017 р.
ЗАСНОВНИК ТА ВИДАВЕЦЬ
ТОВ «Редакція газети «Фермер Придніпров'я»
Голова редакційної ради
Анатолій ГАЙВОРОНСЬКИЙ
Головний редактор Лариса ШАРА

49000, м. Дніпро, вул. Воскресенська, 41, оф.109
786-02-21, 098-183-00-18, 050-968-64-84
e-mail:farmer.gazeta@gmail.com
www.farmer.dp.ua
www.facebook.com/farmer.dp.ua
Друк ТОВ «Видавничий дім «Кераміст»
69057, м. Запоріжжя, вул. Седова, 16
Обсяг 2 друк. арк. Друк офсетний.
Зам. № 2083928 Тираж 10385.

Редакція не завжди поділяє точку зору авторів публікацій.
Гонорар сплачується тільки за замовлені матеріали.
Під цим знаком матеріал опубліковано на комерційній основі.
Відповідальність за зміст реклами несуть рекламодавці.
Посилання при передруку на «Фермер Придніпров'я» обов'язкове.
Газета за посиланням використовує повідомлення інформаційних порталів.
ЙОформлення передплати та доставку газети здійснює
Дніпропетровська філія ПАТ «Укрпошта».
Передплатний індекс 60092

Ягода стає все популярнішою в Європі

Більшість сортів в польських господарствах підходять для переробки на соки і джеми. Після внесення жимолості в європейський список комерційних ягід польські експортери відзначили збільшення кількості попиту на поставку. Офіційно ягоду зареєстрували в Європі кілька років. Тепер вирощену в Польщі жимолость можна експортувати в інші країни ЄС. Відзначається, що Польща є основним постачальником жимолості на ринки європейських країн. Про це розповідає FruitNews з посиланням на Freshplaza.

«Жимолость досі відома не так широко. Це стосується не тільки потенційних клієнтів, але і виробників. Ми все ще дізнаємося про нові способи вирощування цих ягід. Більшість сортів у польських господарствах підходять для переробки на соки і джеми. Однак, щоб зробити цю ягоду більш відомою і більш популярною, необхідно постачати її в свіжому вигляді. В даний момент для реалізації в свіжому вигляді підходять тільки два сорти. Крім того, дуже складно знайти досить солодкі сорти, які підходять для транспортування на далекі відстані», - розповіла генеральний директор компанії Blue Haskap Анна Литвин.

Вона додала, що після реєстрації жимолості спостерігається стійке зростання попиту з боку імпортерів. Зокрема, ягодою цікавляться Бельгія, Австрія, Німеччина, Нідерланди, Швейцарія, Франція, Скандинавія, Канада, США і навіть Японія. Виробники готуються експортувати жимолость як в свіжому вигляді, так і в замороженому.

Україна відкриває для себе суперягоду

Олександр Ярещенко, кандидат сільськогосподарських наук, заступник директора з наукової роботи Інституту садівництва НААН України перспективами виробництва, споживання та переробки цієї ягоди в своєму блозі. Цю «ягоду здоров'я», як її не без підстав називають в Японії, зможуть відкрити для себе і ті споживачі, хто тільки чув, але не мав можливості особисто оцінити її багатий і оригінальний смак.

Завдяки українським виробникам, які повірили в жимолость і заклали в останні 2-4 роки перші комерційні насадження, вже на початку літа 2019-го вона з'явилася на ринку і полицях супермаркетів.

До того ж, чи не вперше на ринку з'явилася поки лімітована пропозиція ягід, отриманих від кращих десертних сортів світової селекції, в першу чергу з Канади, України і РФ.

Піонером у цій сфері є виробник, що пропонує свою ягоду під брендом «Еко Віста». Це підприємство має власні плантації жимолості у Львівській та Хмельницькій областях. У Київській же області жимолость пропонують інноваційні виробники, які продають ягоди під брендами iBerry і StarBerry, а також ряд дрібніших господарств. На сході нашої країни традиційно суперягоду жимолость можна придбати в колісці української жимолості - Краснокутської дослідної станції садівництва, що на Харківщині. Звичайно, це далеко не повний перелік вітчизняних виробників, тому споживачам слід поцікавитися садівниками в своєму регіоні - цілком можливо, що ваша улюблена ягода набагато ближче, ніж ви думаєте.

Сезон жимолості триває близько місяця (до кінця червня), в першу чергу завдяки новим високоякісним пізньостиглим сортам з Канади - «Бореаль Бьюті», «Бореаль Біст» і «Бореаль Близзард». До речі, на своїй батьківщині останній вважається еталоном смаку жимолості!

Загалом, жимолость в Україні тільки набирає популярність, а основні комерційні плантації ще не вступили в товарне плодоношення, тому обсяг ринку досить обмежений, так само як і пропозиція - валовий збір жимолості в 2019 році, за нашими оцінками, навряд чи перевищив 20-25 т онн. Щодо цінової політики, то ціна складає 150-200 грн / кг (\$ 5,7-7,6 доларів за кг) за якісну фасовану ягоду в роздрібних мережах, тобто приблизно на рівні 2018 року.

З появою жимолості на ринку з'являється і поки

Жимолость

обережна, але зацікавленість з боку переробників - перші тести показали дуже обнадійливі результати. Серйозним стримуючим фактором в даному випадку є ліміт сировини при досить високій її собівартості. Так зі збільшенням валового збору і впровадженням

механізованого збирання врожаю жимолості, цілком можна очікувати появи нових продуктів переробки - від звичайної замороженої ягоди до морозива з жимолостью, йогуртів з жимолостью, джемів.

Жимолость – посадка і догляд

Жимолость являє собою компактно-сформований чагарник, що досягає висоти двох метрів, а діаметр доходить до 2,5 метрів. Коріння поширюються на 70 сантиметрів від центру куща, що досягають глибини 80 сантиметрів.

Рослина належить до перехресно-обпилюваної, тому кращим способом вирощування жимолості є висадка в саду декількох сортів.

Плодоношення культури стабільне, на неї не впливають невеликі заморозки і стійка волога погода при зав'язі плодів. Морозостійкість жимолості доходить до -60 градусів, а у весняну пору, під час розвитку, до -8 градусів. Ягоди цієї рослини досягають на неділю раніше, ніж ягоди лісової суниці.

З точки зору медицини ягоди жимолості застосовують при цинзі, недокрив'ї, розладі шлунку та гіпертонії. Особливо вона корисна для міських жителів. Деякі з власників приватних ділянок прикрашають цим чагарником свій сад, зробивши з нього живу огорожу. Посадка жимолості

Кущі рослини різних сортів слід висаджувати на невеликій відстані, щоб забезпечити гарне запилення, зазвичай воно складає 1,5 метри. Ділянка для посадки жимолості має бути захищена від вітрів, тому краще її садити біля парканів. Рослина добре відгукується на зволожені ґрунти, тому не варто садити її на височинах. Жимолость висаджують як навесні, так і восени. Навесні цю операцію слід проводити до початку руху соків всередині коріння і стебел, відомо, що рослина рано розпускається. Культура не вимоглива до ґрунтів, для неї підійде навіть пісок або суглинок, які перед посадкою удобрюють органічними добривами, а при підвищеній кислотності вносять крейду або вапно.

Перед посадкою проводять підрізування коренів, в які перемішують компост (перегній) разом із мінеральними добривами. При висадці саджанців у землю кореневу шийку слід заглибити не більше п'яти сантиметрів, потім ґрунт ущільнюють і влаштовують спеціальні бортики, які будуть утримувати воду при поливі. Після цього лунки мульчують.

Догляд за жимолостью

Особливу увагу при догляді за жимолостью необхідно приділити протягом першого сезону, після висадки. При стійкій і сухій погоді, по мірі необхідності, не завадить проводити поливи рослини. У разі утворення щільної кірки на поверхні ґрунту, а також для знищення бур'янів, необхідно робити розпушування.

Щороку раною весною необхідно підгодовувати кущі рослини добривом з високим вмістом азоту, а восени - добривом з вмістом фосфору і калію.

Перший раз обрізають кущики після посадки. Проводячи цей захід, вирізують слабкі і пошкоджені пагони, залишають до п'яти найсильніших з них, але і ці необхідно вкоротити на 1/3 довжини. У наступні п'ять років вирізають лише пошкоджені гілки, а при досягненні семи років - самі старі гілки. Можна повністю омолодити кущ, вирізавши всі гілки врівень із землею. Потім рослину підгодовують настоем кропиви, змішаної з гноєм.

Хвороби і шкідники жимолость майже не вражають, а додаткових заходів прот них ця рослина не потребує.

ПАЛИВНІ БРИКЕТИ

050-577-27-39

067-635-51-25

Пишіть:

49000, м. Дніпро,

вул. Воскресенська, 41, оф.109

Дзвоніть:

(056) 786-02-21,

098-183-00-18,

050-850-72-74

Передплатити

«Фермер Придніпров'я» можна у будь-якому поштовому відділенні області до 25 числа щомісяця. Передплатний індекс 60092.